

OBĚŽNÍK

České katolické missie

Ročník X

Paříž

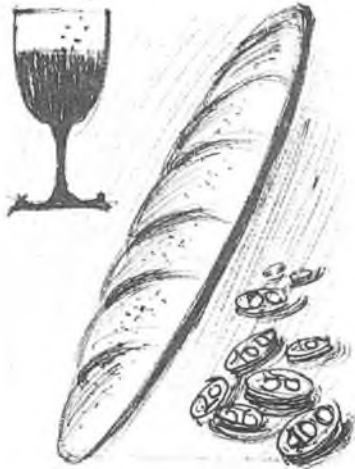
Číslo 6

vánoce 1979

DO NOVÉHO ROKU

Hlavně prý aby to nebylo horší, než minulý rok, říkával jeden starý a nepochybně moudrý pán. Na otázku "Tak jak se vede ..." odpovídal stereotypně "Líp, než zítra" a to už je přece jen trochu nezvyklé. Kam na ty chmurné představy o budoucnosti chodil, mi není známo. Jak tak ale listuji v novinách a časopisech z konce letošního roku, začíná mi svítat. Vám, co je také čtete a většinou ještě posloucháte rádio a díváte se na televizi, jistě nemusím nic vysvětlovat. Všichni jsme toho plni až po okraj.

U pramene všeho se rozvaluje přesvědčení, že roční přírůstek našeho lidského štěstí, na který máme svatosvatý nárok a la *žijeme lépe a radostněji* (to už jsme někde slyšeli, že?), je v přímé závislosti na nějaké té další tisícovce na našem kontě ve spořitelně, na nových věcech v našem bytě a vůbec na nové rekordní výši našich příjmů, pochopitelně po vyrovnání inflačního znehodnocení měny za minulý rok.

Nic proti materiálnímu blahobytu samému o sobě. Jen to rovnítko mezi ním a lidským štěstím by nemělo být tak samozřejmé a skoro automatické. A neříkejte, že na nás se tahle omletá písnička nevztahuje! Ruku na srdce: cobychom řekli, jak bychom se zatvářili, kdyby vláda země, ve které žijeme, vyhlásila k Novému roku hospodářský program, zahrnující v sobě požadavek snížení životní úrovně, řekněme o taková dvě tři procenta?

Existují země, jejichž vláda by takový program zcela určitě měla vyhlásit - k tomu jí ale schází odvaha ku pravdě.

Za svého pobytu v Kanadě jsem se setkal s celou řadou lidí, přesvědčených, že to např. jejich země nevyhnutelně potřebuje. Lidé si tam příliš navykli poměřovat vlastní životní styl měřítkem Spojených Států, nejbohatší země amerického světadílu, a tak musí každá kanadská vláda slibovat a dávat svým občanům stejný blahobyt, třebaže to značně přesahuje možnosti země, která se beznadějně zadlužuje a tím se připravuje o možnost rozhodovat samostatně o své budoucnosti. Skutečnou překážkou v cestě k nápravě je všeobecná nechuť postavit se tváří v tvář nepřijemné pravdě.

Jsou snad proto přílišnými optimisty už i ti, kdo touží po tom, "aby to nebylo horší, než vloni"?

Pokud máme na mysli cenu benzínu, inflaci nebo bohatší sousedy, které všichni máme a kteří často umí v kalných vodách současné krize obratně lovit, pak to s těmi našimi šťastnými zítřky vypadá opravdu nevalně. Jednotlivec (a dnes už čím dál tím víc i jednotlivý stát) si připadá nesnesitelně bezmocný vůči chronickým nemocem dnešní společnosti. *Opravdové neštěstí* ale plyne teprve z iluze, že naše štěstí spočívá v tom, *co ještě nemáme, co ještě nevládneme* a za čím se tedy teprve pachtíme. Měli bychom věnovat více pozornosti příkladům šťastného života kolem nás. A opustit utkvělou představu, že jde o záležitost pro výstředníky jako je Matka Tereza nebo otec Gounon v Lyonu, starající se o ty "*qui n'ont personne*". Jakoby se tihle lidé rodili s jinou přirozeností, než my. Jakobychom byli k životu v nudné prostřednosti odsouzeni nějakým nezměnitelným, pohansky surovým osudem!

V novoroční noci

(F. Hrubín)

SMRT

Nesu ti spánek dlouhý, přehluboký.
Okolo tebe po špičkách
přešly by války, potom šťastné roky
v tanci by roznášely jen tvůj prach

BÁSNÍK

Mne nezvábiš! já nechci ani jednu
propást z těch minut. Vím,
že každou z nich se o peříčko zvednu
a přitom hloub, hloub v sobě zakotvím.

Otvírám okno do půlnoci: celé
náměstí pod sněhem.
Všichni spí, přátelé i nepřátelé.
Mír, ticho kolem - a já bitva v něm.

Kéž, děti mé, je vždy tak v příštích rocích,
mír všude do věků.
Jen jednu válku: v osamělých nocích
bitvy, ty velké bitvy v člověku.

V těch bitvách v sobě každý tolik sílí
vítězstvími i porážkami.
Kdybychom jenom chvíli plevili,
čas navždy zavřel by se nad námi.

Kralická bible

Zdařilá vydání celého Písma Svatého jsou i v dějinách velkých národů vzácná. Náš národ má takové vydání vlastně jen jedno; je jím bezpochyby *Bibli Česká*, dnes obvykle nazývána *Kralická*, podle místa vydání v Kralicích u Náměště.

Svým významem přesáhla tato šestidílná, nádherně vytisknutá a vyzdobená Bible nejen hranice Jednoty Bratrské, která ji vydala, ale hranice náboženství vůbec. Její jazyk byl pro dlouhá stáletí vzorem všem překladatelům a kniha sama byla učebnicí češtiny v dobách nejtěžších. Bez ní by český jazyk asi vůbec nebyl přetrval dlouhé období pobělohorské germanizace. Její význam nijak neumenšuje ani skutečnost, že jde o překlad méně původní, než se odborníci domnívali ještě donedávna. Dnes víme, že autoři překladu hojně používali jak překlady protestantů tak bohosloveckou literaturu ze zahraničí, zvláště kalvínskou. První díl *Bibli České* vyšel v r. 1579, poslední v r. 1594.

Toto výročí nám je zvláště drahé dnes, kdy toužebně očekáváme nové vydání Písma Svatého česky. Naše tradice je bohatá, v současnosti však patříme mezi poslední kulturní národy, které ještě nemají moderní překlad celého Písma Svatého.

Msgr. Ludvík Němec nám zaslal jménem *The Trustees for the Czech Chapel in Honor of St. John Neumann* dě-

kovný dopis za příspěvek České Katolické Misie v Paříži na stavbu naší české kaple v americké národní mariánské svatyni ve Washingtonu. Z anglicky psaného dopisu citujeme: *The name of the Czech Mission in Paris will be among the distinguished donors of the Czech Chapel and your name will be published in the forthcoming book: Czech Chapel in the National Shrine ...*

Milan Kundera píše velmi zajímavě o hanebném procesu s *Václavem Havlem* a dalšími disidenty, konaném před několika týdny v Praze. Článek s fotografií *V. Havla* vyšel 30. prosince v posledním čísle ročníku 1979 časopisu *Nouvel Observateur*.

Časopis *Alternatives non violentes* uveřejnil ve svém 33. čísle (1979) velmi zajímavý článek s názvem *Défense populaire non violente* jehož první polovina je věnována Pražskému jaru 1968. Časopis s článkem je k dispozici na adrese České Misie v Paříži.

OPUS BONUM se sídlem v Mnichově ohlašuje vydání knihy s názvem "*Charta 77 a křesťané*" (400 stran, 25,-DM) Tato sbírka dokumentů vychází za značných finančních obětí a její náklad bude jen nepatrně přesahovat počet zájemců, kteří si ji objednejí předem. Objednávky přijímá Česká Katolická Misie.

Při této příležitosti upozorňujeme, že různé další knihy jsou u nás k dostání nejen ve dnech ohlášeného letního a předvánočního prodeje, nýbrž kdykoliv v průběhu roku!

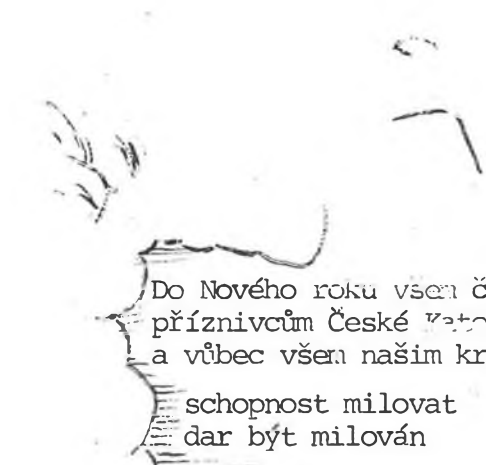
Jan Pavel II. vysvětil nabiskupa Slováka *Msgre Tomka*. Obřad se konal ve slavné Sixtinské kapli za přítomnosti 21 kardinálů, 60 biskupů a stovky slovenských kněží z celého světa. Přítomni byli i rodiče a blízcí příbuzní ze Slovenska a několik set Slováků, žijících v zahraničí. Arcibiskup *Tomko* je dnes generálním sekretářem Světového biskupského Synodu.

V průběhu srpnové národní české pouti do Říma bylo oslaveno také padesát let trvání naší římské koleje *Nepomucenum*. Mezi pozvanými hosty - bývalými chovanci této koleje se neobjevil ani jeden kněz nebo biskup z Československa: všem bez výjimky bylo odepřeno výjezdní povolení.

Také cesta kardinála *Tomáška* k oslavám 250. výročí svatořečení Jana Nepomuckého do Salcburku byla povolena až

v poslední minutě a teprve po osobní intervenci rakouského spolkového presidenta *Kirchschlägera* u československé vlády.

Skutečně hrdinná je věrnost litevských katolíků církvi. V papeži Janu Pavlovi mají velkého přítele na nejvyšším místě. Nový papež k nim promluvil litevsky prostřednictvím rozhlasu a televize v průběhu pontifikální mše sv. při uvedení do úřadu a od té doby nepřestává projevovat litevským katolíkům a kněžím své hluboké porozumění. Proto se také mnoho pozorovatelů ve Vatikánu domnívá, že neuvěřitelné jméno kardinála, jmenovaného při konsistoři v létě 1979, pravděpodobně kryje některého z litevských biskupů (z nichž ani jeden není skutečným biskupem sídelním a mnozí žijí prakticky nepřetržitě ve vězení); zdá se, že malým baltským národům, na které všichni tak snadno zapomínáme, vstává konečně naděje!

Do Nového roku všem čtenářům Oběžníku, všem příznivcům České katolické Misie v Paříži a vůbec všem našim krajanům

schopnost milovat
dar být milován

přeje a vyprošuje

Váš

APOKALYPSA

Ten den jednou musí nadejít. Den posledního soudu, popsáný v Apokalypse. Apoštol Jan ho vyličil s fantazií surrealistů a spisovatel a clown J.S. se chvěl při čtení jeho listů bázní velikou.

Jestliže se ve vesmíru nemůže ztratit ani nejmenší částička *hmoty* (ve škole nám to vštěpovali), tím spíše se nemůže vytratit Spravedlnost. A proto pravím: Ten den jednou musí nadejít.

Vždycky jsem si myslel, že jednou - třeba takhle dopoledne - půjdu si vyřizovat své záležitosti a pojednou se začne stmívat. Dopoledne a kvapem. Lidi hůdu do sebe vrážet, protože dopolední tma je neplánovaná a pouliční lampy tudíž svítit nebudou. Budou padat jedovaté poznámky a dohady, kdo si tohle asi zase vymyslel.

A náhle začne svítat. Nera východě, jako obvykle, ani na západě, ale pěkně odprostřed. A to už se Češi začnou stavět do fronty, jak tomu za léta navykli a budou spořádaně vyčkávat, co přijde. Přijdou andělé. Andělé se snasou na naši zem a učiní to pomocí nádherných perutí. Pohled na statisíce nebeských výsadkářů bude velkolepý. Vlající řízy starozákonních cherubů budou výsměchem těžkopádnosti pozemských nylonů.

Andělé přistanou a obklopí města a vesničky, aby se nikomu nepodařilo uniknout. A pokusí-li se člověk nečistého svědomí prorazit jejich obklíčení na základě bláhové teorie o prostupnosti průsvitných těl, dočká se zklamání a beton se mu bude zdát mlhou proti tvrdosti cherubínů.

A zatím nahé barokní červánky hůdu shromažďovat drobotinu i školní dítku na místo, kde nebude strachu z věcí příštích. A světla bude přibývat a jeho paprsky budou jakýmsi duchovním roentgenem. I pozná se náhle, kdo jaký byl a kdo za co stál. A kdo byl darebák, pocítí sám v sobě jakési peklo - ne, nepříjde do pekla, peklo přijde do něj! Není ve vesmíru místa, pro tak veliké peklo, aby se v něm umístili darebáci všech dob a světů. Proto vznikne ta spousta peklíček - drobných, ale palčivých -, která si sama najdou příslušná nitra a v nich se rozžhaví.

A my, spravedliví (že), budeme koukat na ty s peklem v duši, poznáme je podle kouře, který budou s bezmocným vztekem vypouštět z úst proti rozžářenému nebi a proti nám,

spravedlivým nekuřákům. Někteří z nich se budou za své peklo stydět a pokusí se zatajit dech. Ale kouř si najde cestu a počne se jim valit třeba z uší, protože dech zatajit mohou, ale peklo v sobě ne.

Tento vysněný kouř, deroucí se z uší, jsem míval často na mysli v dobách Příslušníků a falešných švagrů. Tehdy taky vznikla má soukromá Apokalypsa. Avšak sv. Jan, apoštol a první surrealista, vidí věci jinak. Jeho Poslední soud se koná s velkolepou hrůzou, jakou si spisovatel a clown J. S. nedokáže vymyslet. Nevíme, ke které verzi se skutečný Poslední soud přikloní, a koneckonců není to ani důležité. Hlavní věc je, že se uskuteční. Ten den jednou *musí* nadejít, protože jak by k tomu přišli všichni ukřivdění, kdyby nenadešel.

Autorem Apokalypsy je Jiří Suchý a text, který tu uveřejňujeme poněkud zkráceně, byl napsán jako povídka v r. 1968.

Jiří Suchý založil spolu s Jiřím Šlitrem velmi známé divadlo Semafor a byl až do nedávna jeho ředitelem. Pod tlakem úřadů musel z vedoucího místa ustoupit, bylo však zřejmě neúnosné divadlo zlikvidovat (jeho osazenstvo tím hrozilo, když měl být Suchý vyhozen na dlažbu) a tak v něm jeho zakladatel dodnes hraje, třebaže v novém osazení.

Právě před uzávěrkou tohoto čísla *Oběžníku* jsme se od pana *Škutiny*, který byl nedávno vyhoštěn z Československa a bude našim hostem třetí sobotu v lednu (viz náš program na poslední stránce!) dověděli, že nedávné drastické zdražení potravin v Československu je jen první etapou *úpravy v zásobování obyvatelstva.*

Ve druhé etapě budou potraviny na lístky.

Ve třetí, konečné etapě, budou potraviny na losy.

V lednu a únoru si připomínáme

- 1.1. 1888 se narodil publicista a spisovatel E. Bass
 4.1. 1859 se narodil spisovatel K. V. Rais
 6.1. 1829 zemřel J. Dobrovský, slavista a nár. buditel
 6.1. 1884 zemřel opat starobrněnského kláštera, J.G. Mendel, zakladatel moderní genetiky
 16.1. 1969 se upálil na Václavském náměstí Jan Palach
 18.1. 1980 začíná týden modliteb za jednotu křesťanů
 19.1. 1969 Jan Palach umírá v nemocnici na následky popálenin
 1.2. 1974 zemřel básník a spisovatel Jan Dokulil, kněz a bratr ženy básníka Jana Zahradníčka
 4.2. 1808 se narodil v Kutné Hoře J. K. Tyl
 4.2. 1820 se ve Vídni narodila spisovatelka B. Němcová
 10.2. 1873 se narodil J. Florian, vydavatel a překopník hodnotné a krásné knihy v naší zemi
 17.2. 1600 byl upálen Giordano Bruno
 21.2. 1846 se narodil básník Svatopluk Čech
 24.2. 1830 se narodila spisovatelka Karolina Světlá

ČETLI JSME KNIHU

(J. Ratzinger, *Úvod do křesťanství*, vydala Křesťanská Akademie v Římě)

Věřící i nevěrec mají každý svým způsobem podíl na pochybnosti i na víře - a jsou-li sami k sobě upřímní, přiznají si to a nebudou se to snažit zakrývat. Nikdo neunikne dokonale ani pochybnosti ani víře: u jednoho se staví víra proti pochybnostem, jiný se k víře proboují pochybnostmi a jeho víra má stále formu pochybování. Takový už je člověk. V neustálém sporu pochybností a víry, v zápase nejistoty a jistoty může odkrýt svou konečnou hodnotu. Tato pochybnost, jež chrání jedny i druhé před vlastní izolací, se jim snad může stát

bodem setkání. Oběma zabraňuje v uzavření se do sebe sama. Věřícího přibližuje k pochybujícímu a nevěrci otevírá cestu k věřícímu. Tak má věřící podíl na osudu nevěřícího a pro nevěrce bude víra vždy velkou výzvou.

...

Víra zůstává v našem světě zvláštním problémem. Při vkročení do křesťanství si klademe základní otázku: co to znamená, když člověk řekne "Já věřím"? Je to otázka zcela časová: co chce vlastně vyjádřit křesťanské vyznání slovem "Věřím" dnes, máme-li na zřeteli svou dnešní existenci a svůj postoj ke skutečnosti?

...

Často bez uvažování předpokládáme, že "náboženství" a "víra" jsou totéž, že každé náboženství je zároveň "víra". Platí to však jen částečně. Starý zákon nebyl označován pojmem "víra", ale pojmem "zákon". Byl to určitý životní řád, v němž měl úkon víry teprve svůj význam. V náboženství římském slovo religio znamenalo zachovávání určitých obřadních zvyků; víra v nadpřirozeno mohla chybět, ale člověk přesto nebyl bez náboženství. Náboženství je systém obřadů, u nichž je vlastně rozhodující jejich pečlivé zachovávání. Takové jsou celé dějiny náboženství. Tento nástin jen naznačuje, jak málo rozumíme tomu základnímu slovu "Credo", kterým křesťan označuje svůj postoj ke skutečnosti.

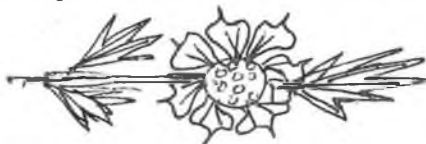
Jakto, že naše dnešní "já" se tak těžko ztotožňuje s oním "já" předchozích věřících generací?

Nedělejme si žádné iluze! Vstoupit do onoho já ve vyznání víry, schématické "já" ve vyznání proměnit v osobní "já" s duší a tělem, byla vždy vzrušující a téměř nemožná věc. Věřící si někdy postesknou: ve středověku byly naše země přece jen věřící. Není to tak docela pravda. Nahlédneme-li za kulisy dějin, zjistíme, že bylo mnoho lidí, kteří se jen nechali vléci prostředím, kteří praktikovali náboženství, zatímco počet lidí zapojených vnitřně na víru byl poměrně malý. Náboženství bylo pro mnohé jen daným životním systémem a skutečný význam slova "věřím" jim byl stejně vzdálen, jako mnoha lidem dnes.

Profesor *Josef Ratzinger*, jedna z velkých osobností

2. Vatikánského koncilu, vydal v této knize zajímavý souhrn přednášek z university z šedesátých let.

Dnes už je Ratzinger kardinál a arcibiskup v Mnichově.

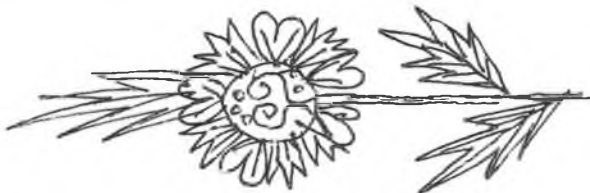

Svatostí křtu byl do církve přijat

Parick STARÝ - blahopřejeme a budeme pamatovat
v modlitbách

*Zpět nám přišel "Oběžník" s poznámkou
n'habite pas à l'adresse indiqué'*

Panu Rysovi (Gennevillier)
Panu Duchoňovi (Paris)
Panu Skoumalovi (Noyelles S/Lens)
Paní Horké (Paris)
Panu Polanskému (Champs S/Marne)

Na "Oběžník" a na Českou Katolickou Misi přispěli

(Mission Catholique Tchèque, CCP 20 138 M PARIS)

Anonym 6x	Aillet	Bernáček	Charles	Flipo	Fribel
Havlík	Heger	Kriz	Kryze	Leveau	Murphy
Nejedlý	Pacini	Křížová	Quercy	Stany	Štula
Streitzig	Vajsejtl	Vaníček	Verliac		

Všem dárcům bez rozdílu srdečně PÁN BŮH ZAPLATÍ!

Náš program:

Mše sv. každou první třetisobotu v měsíci
v 17 hod 15 min, tj ve čtvrt na šest
večer, v kapli domu "CENTRE SEVRES"
35, rue de Sèvres 75006 P a r i s

Po mši sv. pravidelná setkání ve farním sále č. 5
v přízemí domu

Na leden a únor jsme připravili:

19. ledna - mše sv. za pana Příkazského ; po mši sv.
setkání s panem Škutinou, přednáška na té
ma "Co tomu říkáte, pane Škutino?" (beseda
s "Presidentovým vězněm", V. Škutinou, o
situaci ve dnešním Československu, o exilu,
o jeho knihách, ale hlavně o HUMORU, protože
HUMOR není pro legraci)
2. února - otec Kolář promítne I. díl svých diapozi-
tivů z USA, nazvaný z Bostonu k Tichému
Oceánu autobusem
16. února - otec Kolář promítne II. díl svých diapo-
zitivů z USA, nazvaný Pacifikem na Aljaš-
ku mezi indiány

Certificat d'inscription n. 52316

"OBĚŽNÍK - Circulaire", bulletin de la Mission Catholique Tchèque.

Périodique paraissant 6 fois par an (abonnement 10,-ff)

Editeur responsable: Mgr. H. Parolek, P. Petr Kolář

35, rue de Sèvres, 75006 P a r i s , tél. 544-58-91, CCP 201 38 63 Paris